

Skandinaviens Hjelte.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15de August 1892.

41de Årgang.

Tale af Eldste James E. Talmage,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, Søndag den 23de Februar 1892.

(Fortsat fra Side 327.)

Hvæl J nogensinde læst nogen Beretning om, at Mesteren kastede „Perler for Svin,” eller at han gjorde en Beskjerning mod Nogen, som ikke vurderede hans Godhed? Hvæl J nogensinde hørt om, at han skænkede Omvendelsens Gave til Nogen, som ikke paa en eller anden Maade beviste, at han var værdig til at modtage denne Gave? Eller, at han var barmhjertig mod den, som ikke selv var barmhjertig? Eller, at han var medlidende, eller beviste Omhed, mod den, som ikke husede en om Tanke i sit Sind, eller i hvis Hjerte der ikke fandtes Medlidenhed? Eller, at han beviste Kjærlighed mod den, der med Letfindighed ansaa denne Egenskab for værdiløs? Nej, der er ingen Medfølelse for saadant et Menneske. Og Kongen domte derfor denne ubarmhjertige Djener, i Følge Lovens Fordringer, uden Raade. Retsfærdigheden krævede, at den haardhjertede Djener, som ikke vilde tilgive sin Medtjener,

skulde straffes; og Jesus sagde: „Saa skal og min himmelske Fader gjøre mod Eder, om J ikke forlade af Eders Hjerter, hver sin Broder hans Brost.”

Vi finde, at i alle Tidsalder, og i enhver Hus holdning har Herren, saa at sige, sat i Kraft ovennævnte store Lov. Han har lært Menneskene, at Tilgivelse skulde være ubegrænset; at tilgive hverandre er en Pligt, som Menneskene skylder hinanden; thi, uden de i deres Hjerter nære saadanne Høller, at de kunne tilgive deres Medmennesker i det Uendelige, kunne de ej blive lig Gud. For at opmunstre os har han sagt, at, om vi tilgivne Andre, skulle vi blive tilgivne; men om vi ikke tilgivne Andre, skulle vi ej heller modtage Tilgivelse.

De Sidste-Dages Hellige ere forskjellige fra andre religiøse Samfund deri, at de foruden Bibelen have andre Bøger, som de anse for at være lige

saa paalidelige som denne. For dem er Bibelen et af Kirkens fornemste Værker. Den Almægtige selv har ved sin Røst givet dem denne som Monster. De Sidste-Dages Hellige anse Evangeliets Plan, som den indeholder, for at være nødvendig for Enhver, som tragter efter at opnaa evig Frelse. Men de Hellige have ogsaa andre religiose Værker, og vore Modstandere ere ofte tilbøjelige til at sige, at vi satte disse Værker foran Bibelen. Det falder mig ind, at det vilde i det mindste være folgerigtigt, at de, som gjøre disse Indvendinger, skulle bevise, at de Værdomme, som ere fremstillede i disse Værker, stride mod dem, som findes i Bibelen i eet Tilfælde. Disse vor Kirkes Boger harmonere aldeles med hverandre. Hvad siger Herren i disse vore Dage? I Værdommens og Pagtens Bog, Side 108, finde vi en Abenbaring, given til Kirken i disse Dage gennem Profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 11te September 1831. Hvad forstaa vi ved en Abenbaring? Vi tro, at det i Kirkeligheden er Guds egne Ord, givne til sit Folk; og vi tro, at Herren har talet til Jorden igjen i vore Dage lige saa tydeligt, og med en Røst, som ikke kan misforstaas, som da han talte til Petrus og hans Meddisciple i forrige Dage. I denne Abenbaring siger Herren: „Dersor siger jeg Eder, at I bør tilgive hverandre; thi den, som ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser, staar fordømt for Herren; thi hos ham er den større Shnd. Jeg, Herren, vil forlade, hvem jeg vil forlade, men af Eder fordres det at tilgive alle Mennesker.“ Kunne disse Ord misforstaas? Udsordres der En, som forstaar de døde Sprog, som er belæst i den af Mennesker indstiftede Theologi, for at udtyde eller fortolke dem?

Herren er for dygtig en Lærer til at tale, saa hans Klasse kan misforstaas ham. Hans Værdomme ere ikke fremstillede i vanfælige og uforståelige Sætninger. Det var ham en Glæde, da han var her paa Jorden, at fremhæve, hvor simpel og ukunstlært hans Lære var. Han lærte Menneskene, at det ikke var nødvendigt for Mogen at studere i theologiske Skoler og Seminarier for at lære ham eller hans Værdomme at hjænde; nej, de vare saa simple og letfattelige, at den Alørde, ja, selv Daaren, skulde ikke fare vild. Det er netop en saadan simpel Værdom, fremsat paa en lige saa simpel Maade, som er fremstillet i følgende Ord: „Thi den, som ikke tilgiver sin Broder, . . . hos ham er den større Shnd.“ Men han siger: „Jeg, Herren, vil forlade, hvem jeg vil forlade;“ han kunde have tilføjet, „fordi jeg forstaar tilfulde, hvorledes Netsærdighedens Løve skulle forvaltes, men I forstaa det ikke. I kunne fejle, men om I fejle, lad det være deri, at udvise formegen Barmhjertighed. Dersom I skulle påtagte Eder at domme med Hensyn til, hvem I skulle tilgive, og hvem I ikke skulle tilgive, kunde det hænde, at I vilde holde Tilgivelse fra den, som fortjener at blive tilgiven.“ Begaa ikke denne Fejl. Lad ikke en saadan Gjeld være ubetalt, og naar den store Regnskabsdag kommer, og I skulle staa for den retfærdige og usejlbare Dommer Ansigt til Ansigt med dem, som I omgaas med paa Jorden, lad da Ingen have Aarsag til at fremstaa og sige til dig: „Jeg ansøgte dig om Tilgivelse, men du vilde ikke hjælpe mig, hvad jeg bad om.“ Dersor, eftersom I ere tilbøjelige til at fejle og til at være for strænge mod hverandre, besaler jeg, at I skulle tilgive ethvert Menneske.

Lad ikke Eders Hjarter være fyldte med Had eller Bitterhed mod Nogen."

En vilde maaſke sige: „Hvad? Skulde vi udsætte os for Angreb af ryggesløje Mennesker, som vilde føge at drage Fordel af vor Billighed til at tilgive dem? Skulde vi undslade at værne om os selv, mod Røvere og Tyve, som maaſke vilde komme iblandt os?" Nej, ingenlunde! Enhver burde iagttagte alle Forsigtighedsregler for ikke at blive bedragen, men Ingen skulde i sit Hjerte huse Bitterhed eller Nag mod sin Næste. Lad os ihukomme, at Frelseren, som er vor store Mester og Lærer, led mere, end Nogen af os har lidt. I Dodens Stund, da han hang paa Korset og led de frygteligste Kvaler, sagde han: „Tilgiv dem, Fader, thi de vide ikke, hvad de gjøre." Lad enhver af os være meget forsiktig med at bestemme, naar Tilgivelse op-hører at være en Dyd.

Men hvad skal man gjøre med Overtrædere? Vi læse om, hvad Herren lærte sit Folk i forrige Dage. Vi have læst hans Svar til Petrus med Hensyn til, hvorledes Overtræderen skulde først behandles af den, som var forurettet, derefter af Andre, og tilsidst af Kirkens Autoriteter. Og i disse Dage har han sagt til de Hellige: „Det bor Eder at sige i Eders Hjarter: lad Gud dømme imellem mig og dig og lønne dig efter dine Gjerninger. Og den, der ikke angrer sine Synder, og ikke bekjender dem, den skulle I bringe for Menigheden og gjøre med ham, som Skriften siger Eder, enten som Befaling eller Nabebaring."

I dette finder jeg Intet, som i mindste Maade strider mod Skriften eller Kristi Bud i hine Dage. Herren har igjen anordnet disse Bud i vor Tid, for at Ingen skulde sige, at de kun havde Hentydning til Kristi Di-

sciple og de Hellige i forrige Dage. Til dem, som forventede ny Nabebaring, har Herren igjen givet denne Lærdom: Tilgiv hverandre, dersom I ønske, at jeg skal tilgive Eder. Hvilke ere de videre Betingelser for, at vi skulle kunne erholde guddommelig Undest? Tiden vil ikke tillade, at jeg hentyder til alle disse. Men det er ikke nok med, at En tilgiver sin Næste, endskjont jeg tror ikke, at Nogen kan i Virkeligheden tilgive sin Næste, som har syndet mod sig, uden at han er i Besiddelse af en Del af Guds Land. Efterat vi have tilgivet dem, som have syndet mod os, maa vi omvende os fra vores egne Synder, dersom vi selv skulle vente at modtage Tilgivelse for vores Synder. Hvad forstaas der ved, at vi skulle omvende os fra vores Synder? Forst maa man ophøre at synde; dernæst bor man føle en inderlig Anger over alle sine ugudelige Gjerninger, og denne Anger skulde være saa fuldkommen stor, at man faar en Afsky for Alt, som er ugudeligt. Man bor ikke derefter spøge med Synd, for at Ens Omvendelse ikke skal vises at være af en flygtig Natur. Lad den, som prøver paa at omvende sig fra Drunkenstab, ikke gaa, hvor han vil blive fristet til at drifte. Lad den, som forsøger at omvende sig fra at misbruge Herrens Navn, ikke føge deres Selskab, som tage Guds Navn forsængelig, og derved udsætte sig for Fristelser. Men lad hans Omvendelse være saadan, at den svarer til hans Hjertes inderlige Altræa at astaa fra Synd i Virkeligheden. Vi maa erindre, at Kraften til Omvendelse er en Gave fra Gud, og den skænkes dem alene, som have Altræa til at modtage den. „Hvad," kunde En maaſke sige, „er det ikke muligt for alle Mennesker at omvende sig?" Jo, dersom de begynde

paa den rette Maade. Men dette er absolut nødvendigt. De maa, lignelæssvis talt, offre deres Gaver i Templets Høgaard, førend de kunne blive ansete som værdige til at indgaa i det hellige Hus. Kan den, som just har udført en for Gud meget vederstyggeelig Gjerning, sjællækkelig ombende sig? Nej; han maa først være overbevist i sit eget Sind om, at han har syndet. Den, som ser paa Synd med Letsindighed, kan ikke vende sig fra den med nogen som helst Forsikring om, at han bliver bevaret fra den. Den, som ikke anser det for noget sørdeles Urigtigt at hængive sig til stærk Drif, vil aldrig være sikker paa, at han ikke vil falde i den Last. Vi skulle søge at elsker Retfærdighed, thi den, som elsker Retfærdighed, hader Synd. Vi skulle prove paa alle Maader at blive Gud lig; dersom vi gjøre dette, ville vi have en Modbydelsighed for alt, som i sig selv ikke er gudeligt.

Vi læse i Skriften mange Beretninger om, at Gud forhærdede Menneskers Hjerter, og de, som drive Spot med Bibelen — de vantro i Hjertet — sige, at dette er uretfærdigt. Vi læse Beretningen om, at Herren sendte sin Tjener, Moses, den store Højpræst og Lovgiver, ned til Egypten med den Besaling til Kongen, Farao: „Saa siger Herren, Israels Gud: lad mit Folk fare;“ men Kongen, som ikke kendte denne Gud, sagde til Moses: Sig mig, hvem dette Bæsen er; hvem er det, som tør sende mig, Kongen, et saadant bestemt Forlangende? Skulde jeg lade dette Folk fare? De ere mine Slaver, efter Lovene, som ere anerkendte af Nutidens Nationer; de tilhøre mig; de betale Skat til mig; hvem er det, som byder mig at lade dem fare? Dette Folk hører mig til, og ingen Ander. Men Moses sagde

til Kongen: „Himmelens Gud, den Allmægtige, har sendt mig til dig med dette Budstab.“ Og fordi Farao ikke vilde lytte til dette Budstab eller adlyde denne Besaling, fordi han ikke kunde forstå denne Lektie, fordi dette Forlangende var givet i et Sprog, som den stolte Konge ikke kunde satte, eftersom han regjerede ved Magt, og som saadan kun var villig til at anerkjende det at være sandt og rigtigt, der fordredes med Magt, samt at efterkomme det Forlangende, som hævdedes med overlegen Styrke, dersor fandt Herren det nødvendigt at tale til ham paa en anden Maade, i et Sprog, som Kongen ikke kunde misforståa; thi han anerkjendte Magt, og han vidste, at om der nogensinde skulde komme en Konge, mægtigere, end han selv var, vilde denne Konge være hans Herre. Moses provede paa at faa Kongen til at indse, at han, som havde sendt denne Besaling, var i Sandhed et mægtigere Bæsen end Kongen af Egypten.

Først visste Herren sin Magt ved, at han lod Arons Stav forvandles til en Slange. Slangen spillede en fremragende Rolle i Egypternes afgudiske Ceremonier, ja, Egypterne tilbade endog den; man skulde dersor tro, at naar Kongen saa en af sit Folks Asguder frembragt fra en Stav, det vilde have været nok til at overbevise ham om Mose Myndighed og indre Kraft. Men dette Mirakel havde ikke denne Virkning. Kongen lod kalde de Vise og Troldkarle, men disse, Egyptens Koglere, gjorde ligesaa; de kastede hver sin Stav, og de blev Slanger; men Arons Stav opslugte deres Stave, hvilket bevisste, hvor stor Overlegenhed Moses og Aron, Guds Tjenere, besaade ligeoverfor de ægyptiske Koglere. Men Farao vilde ikke modtage Fornuftens Bidnesbyrd; han havde besluttet, at

han vilde stridte mod den Guds Magt, som havde sendt Moses, og vægredte sig for at lade Folket fare. Dernæst slog Atron Bandet i Floden med sin Stav, og det blev ligt Blod; Fiskene, som var i Floden, døde, og fra Bandet opkom en strækkelig Stank. Dette Mirakel vilde have været tilstrækkeligt til at overbevise enhver tænklende Ægypter om den Guds Magt, som Moses og Atron tjente. Ægypterne tilbade Floden Nilen og agtede den for at være Kilden, hvorfra deres Lands Frugtbarhed skrev sig; og denne for dem hellige Strom blev ved Mojses Bud væmmelig og modbydelig, og Stanken, som kom fra denne en Gang klare og rene Strom, foraarsagede, at Folket ikke kunde udholde det længere. Det syntes, som om Farao forstod det Sprog, og at han kunde til en Del satte dets Bethydning. Dersom sagde han til Moses: Dersom du kun vil bringe det friske Vand tilbage og rense de Stromme, som for frydede og glædede mit Folk, vil jeg lade Israels Børn fare. Og Resultatet var, at Bandet i Floderne blev klart og rent igjen, og Folket glædedes ved, at de efter kunde slukke deres Torst. Men det er os sagt, at Herren forhærdede Faraos Hjerte. Da Bandet efter var rent, sagde Kongen omtrent som saa: „Jeg tror ikke, jeg vil lade Folket gaa alligevel; Kongen har Ret til at ændre, hvad han har sagt, og jeg vil dersom ændre mit Øfste; disse Israeliter maa blive, hvor de ere.“ Vi finde ved at læse videre i Skriften, at Moses maatte etter forsøge paa at bevæge Kongen til at lade Folket fare. Hvad gjorde denne Herrens Ejener, Moses, derpaa? Ved den Almægtiges Kraft lod han Frøer komme over hele Landet, indtil de vare i en saadan Mængde, at de trængte ind i Faraos og hans Ejeneres

Huse og Sovekamre, i deres Senge, i deres Bagerovne og Dejgruge. Da sagde Farao til Moses: „Beder til Herren, at han borttager Frøerne fra mig og fra mit Folk, saa vil jeg lade Folket fare, og de maa ofre til Herren.“ Moses modtog denne hans Bon og Omvendelse og bad til Herren, at han vilde borttage Forbandelsen, hvilket ogsaa skete; men Faraos Hjerte forhærdeedes paany, og han vilde ikke lade Guds Folk fare.

Vi kunde saaledes vedblive at følge Beretningerne om de forskellige Plager, som blevne udgydte over Landet for Faraos Haardnaketheds Skyld — Utojet, som fandtes i deres Huse og paa deres Legemer, Fluerne, som sværmede omkring overalt i Ægypten, og som gjorde Livet næsten uudholdeligt, Pesten, som ødelagde deres Kvæg, Bylderne og Blegnerne paa Folket og paa Kvæget i al Ægyptens Land, Tordenen, Lynet og Haglene, Ælden, der fær ned paa Jorden, de ødelæggende Græshopper og det strækkelige Mørke — saa tykt, at de kunde føle paa det, — og den sidste frugtelige Plage og Bevis paa Guds Magt, da Ødelæggelsens Engel dræbte „alle Førstefødte i Ægyptens Land, fra den Førstefødte for Farao, som sad paa sin Trone, indtil den Førstefødte for den Fængne, som var i Fængslets Hus, og alle Førstefødte af Kvæget,“ medens han staanedede de Huse, hvor Blodet var strøget paa det øverste Dørtræ og paa begge Dørstolperne, med knippet af Isop. Men vi finde, at ved ethvert Tilfælde forhærdede Farao sit Hjerte. Nogle kunde maa ske spørge: „Er det retfærdigt, at den Almægtige skulde forhærde et Menneskes Hjerte, og derefter straffe det, fordi det ikke omvender sig?“ Nogle sige, de ville ikke tilbede en saadan Gud. Til saadanne vil jeg

sige: Er der Nogen, som kan henpege til et eneste Tilfælde, nedskrevet i den hellige Skrift, hvor Herren har tilbageholdt Tilgivelse fra Nogen, som i Virkeligheden har bevist, at han ønskede at omvende sig? Farao beviste lige fra det Forste af, at han var bestemt paa at modtætte sig den Magt, som Moses udøvede. En paa Forhaand bestemt Opposition mod Guds Vilje og Befaling, vedligeholdt til Trods for Fornuftens Bevisførelse, er ikke sand Omvendelse. Guds Aaland er Fornuftens Aaland, og den vil ikke stride med et uformuftigt og selvforhærdet Menneske. Farao vilde kun erkjende Overmagten; saalænge som denne hvilede paa ham, var han ydmig, og da lovede han at gjøre det, som han, saa snart som Magtens stærke Haand var taget af ham, ikke var ørlig nok til at holde, og han var stedse opsetfig mod det Væsen, som han en kort Tid i Forvejen havde anerkjendt som sin Overmand og Herre. Dersom en jordisk Konge med en overlegen stor Arms var kommen til Egypten og havde erobret Landet og twunget Farao til ved Ed at erkjende sin Underdanighed og give Lovste om, at han vilde betale Skat til en saadan jordisk Konge, og, saa snart som denne Sejrherre havde vendt Farao Ryggen, den Overvundne vilde have gjort Opstand og paanh forsøgt at indføre sit Bælte, tro I ikke, at denne sejrende, verdslige Konge vilde have vendt sig mod Farao og hævnet sig paa ham? Der fandtes ikke Plads i Faraos Hjerte for Omvendelse, thi hans Sjæl var af Verden, verdselig, og hans hele Væsen af Jordens, jordisk. Lad et Menneske først bære Omvendelsens værdige Frugter og deraf efter se, om ikke Herren vil udspredre sin Aands Lys over ham. Men Kraft til Omvendelse skænkes ikke til den,

som ikke selv viser, at han ønsker at modtage denne Gave. Den Anger, som kommer fra et Menneskes Hjerte, fordi det er opdaget i Udsærelsen af en eller anden Misgjerning, Roveren, som er meget bedrovet over, at han er sat i Fængsel, hvor han er nødsaget til at arbejde haardt for at udsonde for sin Forbrydelse, Murderen, som paa Bejen til Skafottet erklærer sin Omvendelse, fordi han er fanget og er snart ved at modtage den Straf, han saa rigelig har fortjent, disse Tilfælde af Omvendelse ere ikke af den Slags, som den Almægtige anerkjender, thi det er ikke sand Omvendelse, det er en tom, falsk Omvendelse og gavnner intet. Den er et Blændværk lig den Efterlignelse af Tro, som Mange udvise, lig den Efteraben af Kraft, som Egyptens Koglere, ved den Ondes Hjælp, lagde for Dagen, og som soraarsagede, at Nogle troede, at disse Mænd vare næsten lige saa store som Moses og Aron, der havde Himmelens Magt paa deres Side. Men det Menneske, som forsager sine onde Gjerninger, den, som i Oprigtighed angrer sine Synder, og som prøver paa at gjøre God, vil modtage fra det Almægtige Omvendelsens Indflydelse, som vil bevirke, at hans Hjerte bliver modtagelig for det Gode, som fulder ham med Kærlighed mod alle Guds Skabninger.

Efterat En saaledes i Sandhed har omvendt sig og tilgivet dem, som have synet mod sig, hvad er da det næste Skridt, man maa tage? Man maa bede til den Almægtige i hans elskelige Sons Navn — det Navn, som Herren elsker mest; thi han har sagt, at ingen Bon vil naa til ham og blive besvaret, som ikke er opsendt i hans Sons Navn. Det var den Son, som villig forlod sin Plads hos Faderen, som forlod hans Herlighed og kom til Jordens for

at fødes blandt Mennesker under de mest fornedrede Omstændigheder, for at komme til Verden i en fattig Faamilje, for at have en Stald til Sovekammer og en Krybbe til Bugge; han var villig til i Ødmighed at gjennemgaa Alt i Livet; han beviste ved enhver Lejlighed, at han var villig til at lide for Andre. Det var den samme Jesus, som var saa fattig, at han ikke havde en Mont, hvormed han kunde betale sin Skat, men som dog havde Tro paa sin Faders Forjaettelser, at han ikke vilde forlade den, som gjor hans Vilje, vidende, at han var udsendt i sin Faders Vrrende, den samme Jesus, som sagde: „Nøeve have Huler, og Himmelens Fugle Reder, men Menneskens Son har ikke det, han kan hælde sit Hoved til.“ Han kendte Sorg, Bekymring og Smerte; han blev spyttet paa og blev slaet af ugudelige Mennesker. Han bar en Tornekrans paa sit Hoved, og de fastede en prunkende Kongekaaabe over ham for ydermere at spotte ham. Denne samme Jesus blodte for Andre og led en ubeskrivelig kvalfuld Dod for at forløse en ugudelig Verden, og han udholdt alt dette frivilligt, fordi hans Fader forlangte det. Er det Noget at undres over, at Faderen viser sin Undest for saadan en Son? Er der noget Underligt i, at Gud har sagt, at den sikreste Maade, hvorpaa vi kunne forvente at modtage Bonhorelse, er at opsende vor Paakaldelse til Faderen i hans Sons Navn? Forældre! Dersom eders Son er fraværende fra Hjemmet, maa ske i en anden Verdensdel, vandrende omkring i et fremmed Land, og Nogen

skulde komme fra det Sted, hvor eders Son opholder sig, med Brev fra eders Son og underskrevet af ham, hvori der staar: „Denne Person er min Ven, og jeg ønsker, J vilde modtage ham med Venlighed og behandle ham godt for min Skyld, thi han har gjort meget Godt for mig, og jeg har haft stor Glæde over at have været i hans Selskab,” vilde J ikke modtage en saadan Person med aabne Arme? Vilde J ikke holde af at tale med ham, og vilde J ikke vise ham al den Belvilje, der stod i Eders Magt? J vilde sikkertlig. Skulde vi tro, at vor himmelske Fader er saa forskjellig fra os, at der er ingen Lighed mellem ham og os? Han stabte os i sit eget Billede, og han har sagt, at vi ere hans Børn, og at vi ere i Besiddelse af en Naturlig hans. Han elsker sine Børn lige saa meget, som vi elste vore. Han har en Son, som har gjort mere end alle de Andre, en Son, som aldrig overtraadte eet af hans Bud, en Son, der tænker og føler, som Faderen tænker og føler, en Son, som er Faderen saa lig, at naar man har set den Enne, har man ogsaa set den Aanden. Og dersom en Begiering kommer til Faderens Bolig i denne elskelige Sons Navn, kunne vi stole paa, at han vil blive rørt derved og beveget til at besvare en saadan Bon. Det er derfor, at vi ere blevne lærte, at vi skulle opsende alle vore Bonner og udføre alle Ceremonier og Ordinanser i Kirken i Jesu Kristi Navn. Det er derfor, at vi deltagte i den hellige Nadvere, og at vi salve de Syge i hans Navn, thi det er et nægtigt Navn.

(Fortsættes paa Side 350.)

— Naar man har følt en eneste Smerte dybt, forstaar man alle andre Lidelser.

Den 15de August 1892.

Missionsarbejdet.

Bed Gudstjenesten i Tabernaklet i Provo, Utah, Søndag den 26. Juni, hentydede en af Talerne til vor Kirkes Missionsarbejde, og The Daily Enquirer, Provo, havde følgende Referat desangaaende:

„Tiden er fort, i hvilken Verdens Mennesker ville have Anledning til at høre Evangeliet. Præsident Woodruff havde sagt til Taleren, at fort Tid efter Indvielsen af Templet i Salt Lake City vilde Missionærerne blive hjemfaldte. Indvielsen af Templet i Salt Lake City vil ikke alene være en Ceremoni, hvorved en prægtig Bygning helliges til Udførelsen af Evangeliets Ordinanser, men ved den vil begynde et nyt Tidsaffnit i de Helliges Historie.“

Denne Udtalelse fremfaldte en Del Bemærkninger fra Pressen, og The Enquirer offentliggjorde under særlig fremhævet Overskrift og iøjnesaldende Sats, at „Tiden er nær for Haanden, da Missionærer ikke længere ville blive udsendte i Verden med Evangeliet.“

Præsident Woodruffs Opmærksomhed blev henledet herpaa, og han sendte følgende Meddelelse til nævnte Avis, hvilken blev bekjendtgjort i Samme den 29de Juni:

„Til Redaktøren af The Daily Enquirer.

Min ærede Herre!

Deres Avis af 27de dennes indeholder et Referat angaaende Guds-tjenesten i Provo Tabernakel, hvori berettes, at en af Talerne skulde have sagt Følgende:

„Tiden er fort, i hvilken Verdens Mennesker ville have Anledning til at høre Evangeliet. Præsident Woodruff havde sagt til Taleren, at fort Tid efter Indvielsen af Templet i Salt Lake City vilde Missionærerne blive hjemfaldte.“

Tillad mig at underrette deres Læsere om, at dette paa ingen Maade udtrykker mine Anskuelser angaaende Evangeliets Forkundelse til Jordens Ind-vanere; men, tværtimod, er det min Tro, at vort Arbejde i denne Rettning vil vedblive, ja, med større Energi og Kraft, indtil Menneskens Sons Tilkomstelse.

Med Ugtselje,

Deres Broder

W. Woodruff.

Salt Lake City, den 28de Juni 1892.“

„Med Hensyn til Præsident Woodruffs Anskuelser angaaende denne Sag,“ siger Deseret News, „er dette tilstrækkeligt for de Sidste Dages Hellige. Vi tro aldeles ikke, at Taleren med Forsæt fordrevede Præsidentens Menning, eller at The Enquirer havde noget som helst andet Motiv end nogagtigt at fremstille, hvad der var sagt ved Gudstjenesten. Men der har uden Tvivl været en Mis-forstaelse tilstede, og det er rigtigt, at denne bliver rettet.“

„Til forskjellige Tider har der været Rygter i Dauløb, at de udenlandstte Missioner skulle ophøre, og Eldsterne blive kaldte hjem; ligesaa, at nogle nye og overraskende Tildragelser skulle betegne visse Tider og Begivenheder i Kirkens Historie. Disse Beretninger have i Reglen vist sig at være urigtige. Kirken har vedblevet at gaa sin jævne Gang, og dens Værk med Hensyn til Evangeliets Udspreitung har ikke været forbundet med nogen voldsjomme Omvæltninger eller Forstyrrelser, ejheller ledsgaget af heftige og pludselige Forandringer af dens Hensigter og Formaal. Bemerkninger af Kirkens ledende Autoriteter blive i visse Tilfælde misforståede, og begejstrede Talere gaa undertiden til Øverligheder og tilfoje simple Meningshysterier mere Vigtsignhed og Betydning, end der er Grund til. Men stor Forsigtighed skulle tagtes, for at Ingen, endog usørsketlig, skulle mistanke vores Lederes Udtalelser, at Folket derved skulle vildledes.

„At Evangeliet skal blive prædiket „først for Hedningerne, og derefter for Søderne,” er tydeligt erklæret i Herrens Nabenbaringer til Kirken; ligesaa, at „Hedningernes Tid” er ved at fuldbrydes, og at „Hedningernes Fylde” vil komme. At Eldsterne skulle vedblive i deres Bestræbelses for at advare deres Medmennesker, og for at frelse dem, indtil Menneskens Søns Tilkommelse, stemmer ogsaa overens med den hellige Skrift, og Præsident Woodruffs Meddelelse af sin Mening desangaaende er baade bestemt og beitimelig.

„Vi haabe og forvente, at Templet i Salt Lake City vil blive fuldført og indviet til Herren til den bestemte Tid. Det vil staa som et nyt Monument for de Sidste-Dages Helliges Tro og Flid; det vil blive endnu et Middel, hvorved de Levende kunne knyttes til de Dode, og et Middel til at forene Præstedommetes store Lænke, som endelig vil binde den Ondes Magt. Det vil bringe forøget Indflydelse og Besignelse og fremskynde Forløsningens Værk; men vi vide ikke, at det vil være Begyndelsen af noget „nyt Tidsafsnit i de Helliges Historie,” ejheller, at det vil forudsage nogen som høgst pludselig Forandring for hverken Kirkens eller Verdens Bedkommende.

„Enhver er berettiget til at have sin egen Mening angaaende disse og lignende Sager, men naar Nogen udtaler sine Meninger, skulle han fremstille dem paa en saadan Maade, at de, som lytte til, kunde være i Stand til at forstaa, at hvad, som er sagt, er Talerens egne Anskuelser om Tingene, og man skulle paa det Strængeste tage sig i Agt for ikke at fremjætte disse Ytringer i et saadant Lys, at de skulle antages for at være Andres Anskuelser, eller, for at gjøre dem des mere vigtige, besegle dem med Autoriteternes Stempel.”

Afslosning.

Følgende Brodre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse til Zion:

Eldste Peter Sørensen fra at arbejde i Aarhus Konference.

Eldste P. H. Hansen fra at arbejde i Københavns Konference.

Eldste Thor C. Nielsen fra at arbejde i Aalborg Konference.

Eldste Michael Johnsen fra at arbejde i Christiania Konference.

Ældste Harald F. Liljenquist fra at præsidere over Københavns Konference.

Ældste Nils Borgeson fra at arbejde i Göteborg Konference.

Beskikkelse.

Ældste C. P. Larsen beskikkes til at præsidere over Københavns Konference.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Med Præsident Youngs Tilladelse have vi i Forening med Ældste Charles L. Olsen fornhylig aflagt et Besøg i den nordlige Del af Tyskland. I Kiel modtes vi af Ældste Hugh J. Cannon og Broder Christian Blunk. Ældste Cannon rejste med os til Fluehoe, hvor Ældste August Kotter og Broder A. Petersen ledsgagede os til den sidstnævntes Hjem; vi opholdt os der i et Par Dage og nød denne gode Familjes venlige Gjæstfrihed. I Lägerdorf gjorde Broder Niels Petersen saa vel som Broder Paul Frederiksen og Hustru Alt, hvad de kunde, for at vort Ophold der skulle være behageligt. Med Ældsterne Cannon og Kotter rejste vi til Hamburg, hvor Broder Christian Blechert og Hustru modtoge os med Høremmehed. Ved vor Ankomst i Berlin nødtes vi ved Fernbanestationerne af Præsident Claus D. Bahr og Ældsterne Henry A. Reiser og Carl Tillauf.

Under Besøget overværede vi de Helliges Førsamlinger i de forskjellige Grene af Kirken i denne Del af Herrens Bingeard og fulgte saaledes Lejlighed til at bære vort Vidnesbyrd angaaende Evangeliet. Endvidere aldeles ubefjendte med de Hellige og i de fleste Tilfælde med Ældsterne i disse Egne, blev vi dog modtagne af dem alle, som om vi altid havde kendt dem, og det var interessant at mærke den Aland, som besjælede dem, den Underligthed, der er et Særligende hos de Sidste-Dages Hellige alle Begne.

Under de nuværende Omstændigheder nyder Guds Værk god Fremgang i denne Del af Tyskland, og vi haabe, at Tiden er nær for Haanden, da religiøs Intolerance ikke mere skal eksistere, saa at de, som elste Sandheden, kunne have Lejlighed til at annehmen Evangeliet.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste C. Meyer skriver fra Fredericia den 14de Juli: „Jeg kan sige, det er nrig en Glæde at arbejde for Evangeliets Fremme i denne Gren, og at jeg er i Stand til at kunne meddele dem, at Udsigterne for nærværende ere meget lovende, ja de bedste, de have været paa en lang Tid. Mange oprigtige

Mennesker undersøge vor Lære. Da jeg var i Esbjerg sidst, blevet tre indlemmede i Kirken ved Daab, og det var ud, som om flere der snart ville annamme Evangeliet. Eldste L. C. Møller virker der med megen Flid og Midkjærhed og udfører et godt Arbejde. Her i Fredericia er Fremgangen ikke saa god, som man kunde forvente, men Mange have haft Lejlighed til at høre Sandheden, eftersom vore Førsamlinger have været godt besøgte; dog ere 4 blevne tillagte Kirken her, siden vi kom hid. Men vi kunne ikke med vor bedste Vilje besøge alleude paa Landet, som inddbyde os til at tale med dem. En ung Mand skrev mig til forleden Dag, at han ventede med Længsel paa mig, saa at han kunde blive indlemmet i Kirken. Vi have de bedste Forhaabninger om, at flere ville annamme Evangeliet i Sommerens Løb. Vi kunne med Sandhed sige, at Herrens Værk nyder god Fremgang i denne Del af hans Vingaard. Vi haabe, at en rig Arbejdsmark snart vil blive aabnet i den slesvigiske Del af Grenen, da de Fleste der slet ikke kjende „Mormonismen“ eller have hørt den omtalt. Jeg var der for en Maaneds Tid siden og havde Lejlighed til at høre mit Bidneshyrd om Evangeliets Sandheder og til at uddele nogle af vore Skrifter.“

Fra Christiania skriver Eldste A. M. Nielsen den 16de Juli: „Siden min Ankomst hertil har jeg haft mange interessante Timer baade blandt mine Venner og blandt Fremmede. For kort Tid siden aflagde jeg et Besøg i Frederiksstad og i Drobak, under hvilket jeg havde Anledning til at afholde et Par Førsamlinger, hvor jeg var mit Bidnesbyrd, og Tilhørerne lyttede med Opmærksomhed dertil. Eftersom det blev mig fortalt, at enhver religios Prædikant kunde faa Lov til at prædike i Frimenighedens Kirke i Drobak, ansøgte jeg dennes Komitee om Tilladelse til at afholde Førsamling i denne Kirke, men den vilde ikke tilstede det, da den ikke at vide, hvilken Religion jeg tilhørte. Jeg solgte nogle af vore Skrifter, og det faa ud til, at der var mange oprigtige Mennesker der. Evangeliet har ikke været prædiket der i omtrent 18 Aar, og det samme er Tilsælget mange Steder i Norge. For kort Tid siden blevet 2 Personer indlemmede i Kirken her, og to Andre have forlangt Daab. Jeg føler Glæde i Evangeliet og Tilsædshed over at virke som Missionær, samt haaber, at Herren vil vedblive at velsigne mig i mine ringe Bestræbelsel for at udsprede Sandhedens Lys blandt mine Medmennesker.“

Eldste John A. Cederlund skriver i et Brev, dateret Uleå den 17de Juli: „Broder Lindquist og jeg have nu været her 4 Uger i Dag. I denne Tid have vi afholdt flere Førsamlinger, og vi have saaledes haft Anledning til at prædike Evangeliet for Mange. Folket her er aldeles uvidende med Hensyn til Evangeliet, som vi forkynde, thi dersom vore Missionærer nogensinde have været her, er det i alt Fald lang Tid siden. Vi have fundet mange Venner og solgt mange Skrifter og Bøger. En har annammet Daab, og jeg tror, at Udsigterne for Døptuellen af en Gren her ere meget gode. Vore Førsamlinger have været vel besøgte. Folket har hørt angaaende „Mormonerne“, men kun saadanne Beretninger og Historier, som kunde lede dem til at betragte os for at være langt andre Mennesker, end vi i Virkeligheden ere, og vor Religion alt Andet, end den er. Vi møde naturligvis en Del Modstand, men dette har til Folge, at Folk komme, om ikke for Andet, saa af Nygjerrighed for at høre vor Lære, og vi

haabe, at vi maa være Redstaber i Guds Haand til at gjøre meget Godt i denne Del af Herrens Vingaard."

Præsident Fred. Lundberg skriver fra Stockholm den 28de Juli: „Jeg er just kommen tilbage fra et Besøg til Solsvarbo og Uppsala, hvor vi have afholdt Distriktsforsamlinger. Disse vare vel besøgte baade af de Hellige og af Fremmede, og Herrens Aand var os rigelig tildelt. Jeg havde mange Anledninger til at frembære mit Vidnesbyrd angaaende Sandheden, og det var mig en stor Glæde at erfare den Enighed, som herstår blandt de Hellige, samt den Fremgang, som Evangeliet nyder.“

Korrespondance.

Uppsala, den 15de Juli 1892.

Præsident Edw. H. Andersen.

Kjære Broder!

Det vilde maa ske interessere Dem at høre Noget angaaende Evangeliets Fremgang her i denne Del af Vin-gaarden. Siden min Ankunft hid, efter Konferencen i Stockholm, har jeg, i Forening med min Medarbejder, haft meget travlt med at rejse omkring i Landsbygden, hvor vi have afholdt mange talrigt besøgte Forsamlinger og prædiket Evangeliet. Mange have til-hnadeladende stor Interesse for, hvad vi forkynde, og med Alvor undersøge vor Lære. Vi have haft den Glæde at se 8 Personer indlemmede i Kirken ved Daab i denne korte Tid, medens Andre have erklæret, at de ønskede i den nære Fremtid at slutte sig til Kirken, saa jeg kan med Sandhed sige, at Herren kroner vores Bestræbelser med Lykke og Held. Det ser ud, som om Folket her har faaet forøget Interesse med Hensyn til Evangeliet, især naar vi tage i Betragtning, at Uppsala er en af de ældste Grene i Sverig, dog er der endnu mange Trakter i Grenen, hvor vor Lære ikke er bleven prædiket. Vi be-høve flere Missionærer her, eftersom Marken er stor. Udsigterne for Sand-

heden's Udspredelse i Fremtiden ere ud-mærket gode, thi Alt tyder paa, at her endnu er mange oprigtige Israels Sønner og Døtre, der ikke have sluttet Bagt med Herren, men som uden Twivl ville gjøre det.

De Hellige her ere i Almindelighed gode og oprigtige Mennesker samt tro-faste i at opfylde deres Bligter; de syge i deres Omstændigheder at gjøre Alt, hvad de kunne, for at forfremme Herrens Værk. Det glæder mig at kunne sige for mit Bedkommende, at jeg nyder godt Helsbred, og jeg frydter mig ved den Anledning, jeg har til at forkynde Evangeliets frelsende Budskab til mine Medmennesker, som sidde i Mørke og Uvidenhed med Hensyn til Guds Vilje og hans store og herlige Hensigter. Det Vidnesbyrd, som vi, Herrens Ejendomme, bære, at Himmelens Gud har etter aabenbaret sig og talet til Jorden i denne vor Tid, er vistnok upopulært, og at prædike Tro, Om-vendelse og Daab, i andre Ord, Tro og Gjerninger, er Noget, som ikke er jaa let at forstaa i disse Dage, naar den almindelige „Kristne“ Menning er, at Tro alene, uden Gjerning, er til-strækkelig, og videre, at Enhver bliver frelst i sin Tro. Men Herren har rigelig velsignet mig i mit Arbejde,

hvilket fulder mit Hjerte med Glæde og Lykhalighed.

Med Ønske om, at Herren maatte vedblive at velsigne enhver af os i vore Bestræbelser for at sprede Sandheden, forbliver jeg

Deres Broder i den nye og evige Pagt,
John Lawrence.

Aalborg, den 30te Juli 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Hjære Broder!

„Stjernen“'s Læsere ville uden Twivl glædes ved at høre, at Værket i denne Del af Missionen nyder god Fremgang. Vi finde mange Hindringer paa vor Vej, saasom falske Rygter og lognagtige Fortællinger angaaende de Sidste Dages Hellige. Men alligevel gaar Alt vel; nye Medlemmer tillægges stadig Kirken, og denne Konference trives og bliver stærkere og stærkere. Eldsterne arbejde med Hild og Midtfærhed for at oplyse deres Medmennesker angaaende Evangeliet. Her findes mange gode Mennesker, som ere villige til at lægge tilsidé alle Traditioner, og som undersøge, hvad vi lære, samt, naar de ere overbeviste om Sandheden, ere villige til at side Verdens Haan og Spot, som tildeles dem, der slutte sig til Guds Folk, som ere ilde omtalte alle Begne. Verden betragter den som en stor Helt, der kan sige det mestte Ondt angaaende de Sidste Dages Hellige og deres Lære; men Alt dette er i Følge, hvad som er forudsagt og nedstrevet i den hellige Skrift, at Guds Børn skulle blive forfulgte og ilde omtalte, og at Menneskene skulle tro, at de, som forfølge dem, derved gjøre Gud en Tjeneste, og dette tjener som et Kjendetegn paa, hvem der tilhører den sande kristne Kirke.

Medlemmerne af Kirken her ere trofaste i deres Pagter med Herren. Herren har bonhørt os og aabnet Vejen for os; han har blodgjort Folsets Hjerter, saa at vi have fundet mange gode Venner, som gjøre deres Bedste for at modtage Herrens Tjenere, og de ville visseelig ingenlunde miste deres Lon.

Fremtiden ser lovende ud, og jeg tror, at ved Herrens Bistand ville vi være i Stand til at udføre et stort Arbejde i denne Del af Herrens Vingaard; denne Tro bringer os Glæde, Opmuntring og Styrke til at gaa fremad og prædike Evangeliet og advare vore Medmennesker angaaende de store Straffedomme, som Herren har sagt ville komme over de Ugudelige, som ikke ville omvende sig og annamme Jesu Kristi Evangelium.

Før Nærværende er der mange her, som oprigtig undersøge Sandheden, og som jeg tror ville i den nære Fremtid annamme Samme. Eldsterne føle sig rigeligt belønnede for deres Anstrengelser ved, at saa mange have sluttet sig til Kirken, og de ønske i deres Hjerter at give Herren alene Eren og Prisen for alt det Gode, de have udrettet. Han har vist os Frugterne af vort Arbejde, nemlig den store Enighed og Kjærlighed, som raader blandt de Hellige.

I Aalborg og Hjørring ere vore Førsamlinger vel besøgte, men i Frederikshavn hersker der Slovhed i denne Retning. Evangeliet bliver nu prædiket paa mange Steder, hvor det ikke har været prædiket i aarevis; men vi behøve flere Missionærer, saa at Alle kunne have en Anledning til at høre Evangeliet. Mange begynde at faa deres Øyne aabne for Sandheden, medens Andre synke dybere og dybere

i Mørke, fordi de forfaste det frelsende Budstab.

Der er tre Grene i Aalborg Konference: Aalborg, Hjørring og Frederikshavn. Paa Grund af, at vort Församlingslokale i Hjørring ikke var stort nok til at rumme Alle, som besøge vore Församlinger, have vi været nødsagede til at leje en større Sal. Eldsterne forvente at gjøre et godt Arbejde der

i Fremtiden, da de træffe Mange, som indbyde dem til deres Hjem, og som ønske at tale med dem om Evangeliets Principer.

Maa Guds Værk nyde god Fremgang i denne Konference, i denne Mission, og i den ganske Verden, er mit Ønske.

Deres Broder i Evangeliet,

L. F. Johnson.

Tale af Eldste James E. Talmage.

(Uttet fra Side 343.)

En Konge kunde forlade sin Trone for en Tid og rejse til andre Lande, men han kan indsætte en midlertidig Regent, sin Son, Tronfølgeren maa ske, til at styre Statens Afsører i Kongens Fraværelse. Kongen kunde lade udjende denne Kundgjørelse: „Min Son skal regjere i mit Sted under mit Fravær; gør, hvad han befaler Eder, og modtag hans Ord, thi for Eder ere de det samme, som om jeg talte.“ Kongerne i gamle Dage gave ofte deres Signertringe til dem, som de ønskede skulde udføre noget i deres Sted eller med deres Myndighed, og disse begunstigede Undersætter blev fortalte, at de kunde bruge Signeten for at besigle hvilket som helst Dokument, der skulle saaledes stempler, og det vilde være af samme Betydning, som om Kongen selv havde gjort det. Vor Herre og Gud er ikke saa meget ulig alle Andre, at vi ikke kunne sammenligne ham med Mennesker; dersom det var umuligt for os at gjøre en Sammenligning, vilde en Forstaelse af hans Hensigter ligeledes være aldeles umulig at erholde. Men vi ere til en Del i Stand til at sammenligne Gud og hans Karakter og Natur med Mennes-

skenes, dog skulde vi altid erindre, at han er ren og fuldkommen, medens de Foreninger, Institutioner og Personer, som vi sammenligne ham med, ere urene, svage og uskuldmøgne.

Der er en saadan Magt forenet med Jesu Navn, at endog Mørkhedens Aander ere tvungne til at adlyde det. Medens Kristus levede paa Jorden, kjendte Satan og hans Bejævende ham. En Dag, medens han vandrede ad Vejen paa hin Side til de Gergejeners Land, mødte han to, som vare besatte; de kom ud fra Gravene, og da de saa Jesus, gjenkjendte de ham og sagde: „Jesus, du Guds Son! Hvad have vi med dig at gjøre? Er du kommen hid for Tiden at pine os?“ De vidste og forstode, hvilken Magt denne Guds Son besaß, og i hvilken Undest han stod hos sin Fader. Maar han tilsidst vilde drive de onde Aander ud af disse Besatte, bade Aanderne, som en Belvilje mod dem, at de maatte tilstedes at fare ind i en Svinehjord, som var i Nærheden.

Vi, de Sidste-Dages Hellige, vide, hvilken Kraft der er forbunden med Jesu Navn; thi Herren har sagt: „Denne er min Son, den elskelige, i hvem jeg

har Velbehagelighed. Derfor, om vi skulle haabe at modtage Tilgivelse for vore Shnder, lader os tilbede Faderen i Jesu Kristi Navn. Men lad os tage os i Agt for, at vi ikke misbruge hans hellige Navn, thi Herren er en nidkjær Gud, og han har udtalt store Straffedomme, som skalde vederfares dem, der udfører noget i dette Navn uden Myndighed, eller som tage det forsængeligt. Ved den Myndighed, som hører til Jesu Kristi Præstedomme, maa onde Mander vige i hans Navn, og Sygdommen forlade den, som lider. Jeg har selv set Personer, som saa at sige vare ved Gravens Bred, blive helbredede paa mirakuløse Maader ved Salvelse og Troens Bon i dette magtige Navn. Jeg har set Drenge og Piger opstaar, skylde med Lys og Kundskab, og frembære kraftige Bidnesbyrd formedesst samme Magt. Jeg har set ulærde Mænd gaa ud i Verden og fremstaa mod lærde Theologer eller Videnskabsmænd og diskutere med dem angaaende Guds Værk eller Evangeliet, og ved den samme Magt have de bevist de Lærdes Bildfarelse.

Hvad er denne Kraft? Kunne vi ikke erindre, at vi have læst i den hellige Skrift om, hvorledes Kristus, da han var tolv Aar gammel, gif ind i Templet og diskuterede med de Skriftkloge? Tro J ikke, at han kan inspirere Mennesker til at gjøre ligesaa i disse Dage? Jo, jeg har set Mødre gjøre mere godt for deres syge Børn ved Hjælp af dette Navn, end alle Doktorer kunde gjøre med al deres Lærdom og Medicin. Ja, der er Meget forbundet med dette Navn, men Alle og Enhver har ikke Rettighed til at bruge det. Vi maa indgaa paa visse Vilkaar, førend vi ere berettigede til at handle i eller bruge dette Navn.

J en velordnet Vy er der en vis

Grad af Myndighed skjenket dem, hvis Pligt det er at opretholde Ordenen. Dersom en Politibetjent for Eksempel ser Nogen, som er i Færd med at overtræde Loven, tager han ham og fører ham til Arresten; og dersom han alene ikke er i Stand til at dæmpe Urven, har han Rettighed til at kalde paa alle Medborgere for at kunne oprette Fred. Men førend en Mand har ret til at bære en Betjents Uniform eller handle som en saadan Betjent, maa han først vælges og bestilles dertil, thi dersom En, der ikke var saaledes bestillet, skalde paataage sig den Myndighed, som tilhører en retmæssig Politibetjent, og arrestere en Forbryder, vilde han maa ske straffes for, at han selv havde forbrudt sig. Hvad maa man gjøre for at være i Stand til at bruge Jesu Navn med Myndighed? Vi maa modtage Faderens Undest og udøve det Præstedomme, som vi først maa modtage fra dem, som selv er i Besiddelse af Samme, og som saaledes har Myndighed til at skjenke os det.

Vi læse om, hvorledes Paulus i sine Dage vandrede omkring, salvede og helbredede de Syge, uddrev onde Mander og bar kraftige Bidnesbyrd angaaende den Magt, som fandtes i dette Navn, Jesus af Nazareth, og at Folket forundrede sig over, hvad han udførte i dette Navn. Der var en Mand, som boede i Jerusalem, ved Navn Skeva. Han havde syv Sønner og han tænkte, det vilde være udmerket, dersom disse kunde faa den Magt, som Paulus besad, og bruge den. De saa, hvorledes Mirakler var udførte af Paulus i Jesu Navn. De syntes, det var saa let, at se en Mand simpelthen lægge sine Hænder paa en Persons Hoved og kun sige: „I Jesu Kristi Navn bliv helbredet;“ eller at sige til En, som var besat: „I Jesu

Kristi Navn bliv farst, og i det samme hellige Navn, du, onde Aaland vig bort." Der var ingen usikre theologiske Udryk, som man maatte erindre, eller nogle kunstig sammensatte Særninger, som maatte analyseres eller studeres. En kunde lære disse Ord ved at høre dem een Gang. Skevas syv Sonner tænkte, at de vilde forsøge paa at gjøre de Gjerninger, som Paulus udførte. De fandt en Mand, som var besat, og de lagde maaße deres Hænder paa Manden, som var besat, og sagde: "Vi besværge dig ved Jesus" — og da de frugtede for, at de havde gjort et Misgreb i Ceremonien, sagde de: "Hvilken Paulus prædiker." Men den onde Aaland, som var i Manden, forhaanedede dem og sagde: "Jesus hjælper jeg, og om Paulus ved jeg; men J, hvo ere J?" Denne onde Aaland forstod nok angaaende den Magt, som fulgte dette hellige Navn, til at sige: Hvo ere J, som ville bruge dette mægtige Navn uden

Myndighed dertil? Manden, i hvem den onde Aaland var, sprang paa dem med Satans Magt, som var i ham, og overvældede dem, og endføjendt han var ene i Person, fortæller Skriften os, at disse Mænd „undsløbde nogne og saarede ud af samme Hus." At bruge dette Navn, uden Myndighed dertil, er ingen Spøg. Lad os derfor være forsigtige, naar vi bede vor Skaber om Tilgivelse for vores Synder, at vi bede i Jesu Kristi Navn, og lad os leve saaledes, at vi kunne, formedst vores gode Gjerninger, være berettigede til at bruge hans Navn.

Maa Herren give os Kraft til at erholde Tilgivelse for vores Synder, og maa Gud give os Kraft til at vandre retskaffent for ham, saa at, naar tjenst-gjørende Engle komme til Herren med en Bon fra os, han da kunde give os, hvad vi bede om, fordi vi bede i Oprigtighed. Dette er min Bon i Jesu Kristi Navn. Amen.

Dødsfald.

Thomas Andersen Willeprut, fra Terslev Sogn, Danmark, afgik ved Doden i en Alder af 84 Aar i Pleasant Grove, Utah, den 21de Juni 1892.

Den Afdode emigrerede til Utah i 1862. Han var et Medlem af Høj-præsternes Quorum, en nidljær og oprigtig Mand og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Innehold.

Tale af Eldste James E. Talmage	Beskrivelse	346
	Uddrag af Korrespondance	346
Red. Anm.:	Korrespondance	348
Missionsarbejdet	Dødsfald	352
Afløsning		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Truket hos F. E. Borring (B. Petersen).